

תת"ע (עכו) 4518-04-24 - מדינת ישראל נ' סוהיר טבאג'א

תת"ע (עכו) 4518-04-24 - מדינת ישראל נ' סוהיר טבאג'א שלום עכו

תת"ע (עכו) 4518-04-24

מדינת ישראל

נגד

סוהיר טבאג'א

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בעכו

[12.08.2024]

כבוד השופטת ג'נווה נחאס עראף

החלטה

בפניי בקשה להורות על ביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת, וזאת מכח סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: "החסד"פ");

פסק דין אשר ניתן בהעדר המבקשת ניתן ביום 10.07.2024 (להלן: "פסק הדין");

הבקשה לביטול פסק הדין הוגשה ביום 14.07.2024.

טענות הצדדים

המבקשת עתרה לביטול הרשעתה וטענה כי סברה לתומה כי מועד הדיון הינו 15.07.2024. המבקשת הפנתה

לתכתובת בינה לבין עורך דינה וטענה כי מתכתובת זו ניתן ללמוד אודות כנות טעותה.

המבקשת הוסיפה כי במועד הדיון הייתה מרותקת למיטה בשל מחלה, וצירפה אישור רפואי.

עוד הוסיפה המבקשת כי היא כופרת בביצוע העבירה המיוחסת לה ומנתה רשימה של קשיים ראייתיים אשר יש בהם - לטענה - כדי להוכיח עיוות דין.

המשיבה ביקשה מנגד לדחות את הבקשה וטענה כי המבקשת זומנה כדין, ומשלא התייצבה לדיון אין לה אלא להלין על עצמה. המשיבה הוסיפה כי לא צוינה כל טענה המצדיקה את ביטול פסק הדין ו"לא נגרם פגם היורד לשורש העניין".

בתשובה לתגובת המשיבה, טענה המבקשת כי תגובת המשיבה הינה סטנדרטית, המשיבה לא התייחסה לטענתה

בדבר עיוות דין והתעלמה לחלוטין מאסופת הפסיקה שצורפה לבקשתה.

המסגרת הנורמטיבית לדיון בבקשה לביטול פסק דין אשר ניתן בהעדר נאשם קבועה בסעיף 130(ח) לחסד"פ. סעיף 130(ח) קובע שני תנאים חלופיים לביטול פסק דין שניתן בהעדר:

(1) קיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון;

(2) אם הדבר דרוש כדי למנוע עיוות דין.

ראה לעניין זה רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(6) 793 (2003)(להלן: "עניין איטליא"); ע"פ 1318/07 אלטורי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 31.12.2007) וכן ע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם (ניתן ביום 6.1.2009).

את הבקשה לביטול פסק הדין יש להגיש תוך 30 יום מהיום שהומצא לנאשם פסק הדין.

לאחר שענייני בנימוקי הבקשה ותגובת המשיבה, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לביטול פסק הדין להידחות.

המבקשת טענה, כאמור לעיל, כי טענה במועד בו היה אמור להתקיים הדיון וכי המדובר בטעות בתום לב.

אכן מהתרשומת (הכתובה בשפה הערבית) עולה כי המבקשת כותבת לבא כוחה כי צפוי להתקיים בעניינה דיון ב-15

לחודש והיא מבקשת לדחות את מועד הדיון, אולם נקבע זה מכבר בפסיקה כי טעות ברישום מועד הדיון או שכחה אין

בהם כדי להוות סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון, ואין בהם כדי להצדיק קבלת בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן

בהעדר. יפים בעניין זה דבריו של כב' הנשיא שמגר (כתוארו דאז) בר"ע 418/85 פרץ רוקנשטיין נ' מ"י שם נקבע כי:

"מקרי אי-ההתייצבות הם רבים מדי, מכדי שטענת השכחה כפשוטה תהפוך לעילה מספקת לביטולו של פסק הדין,

שניתן בהעדרו של הנאשם עקב אי-התייצבותו."

מתיק בית המשפט עולה כי המבקשת קיבלה לידה זימון לדיון אשר היה קבוע ליום 10.07.2024, המבקשת חתמה

על הזימון, וטעות ברישום מועד הדיון אין בה כדי להועיל למבקשת מה גם שלפי התרשומת אשר צורפה, כלל לא ברור

מתי נערכה התכתבות זו.

זאת ועוד, אף אם המבקשת צירפה לבקשתה אישור מחלה, אין הדבר מלמד כי לא היה ביכולתה להתייצב לדיון.

במידה והמבקשת לא הייתה בקו הבריאות במועד הדיון, עמדה לה הזכות המלאה להגיש בקשה לדחיית מועד הדיון

בצד צירוף אסמכתא בדבר מחלתה. משלא עשתה כן, אין לה אלא להלין על עצמה.

באשר לעילת עיוות הדיון, הרי שגם עילה זו אינה מתקיימת בעניינינו.

אמנם המבקשת טענה לקיומם של קשיים ראייתיים ואף מנתה קשיים אלה, אולם עיון בתיאור נסיבות המקרה כפי

שפורטו בדו"ח משמיט את הקרקע מתחת לחלק ניכר מהקשיים הראייתיים אליהם הפנתה המבקשת.

בדו"ח מצוין מפורשות איך בוצעה האכיפה, כיוון נסיעת רכב המבקשת, המיקום אליו הופנתה קרן הלייזר של מכשר

הממל"ז, מיקום הרכב של המבקשת ביחס לרכבים האחרים (המבקשת טענה כי השוטר התייחס למצב התנועה רק

בנתיב אחד), התוצאה אשר נתקבלה על הצג, צוינה מהירות הנסיעה בכביש וכי אין תמרור 426 במקום (המבקשת

טענה כי לא הוכח שמהירות הנסיעה היא 90 קמ"ש), שמירה על קשר עין (המבקשת טענה כי השוטר לא ציין כי

שמר על קשר עין) וכי המהירות הוצגה לנהגת.

בצד זאת יצוין כי המבקשת כלל לא הכחישה את ביצוע העבירה במעמד רישום הדו"ח וכל שהשיבה היה "בבקשה

תעזור לי תעשה מצווה לשבת".

יצוין כי אמנם קיימים קשיים מסוימים אליהם הפנתה המבקשת אולם אין הדבר אומר כי קשיים אלה מוכיחים עיוות דין,

שכן בשלב זה של הדיון, אין בית המשפט אמור לבחון את כל המסכת הראייתית אשר הונחה בפניו. בעניין זה אפנה

לעפ"ת 26770-11-23 ג'ומעה נ' מ"י, שם נקבע כי:

"בית המשפט בשלב זה, אינו נדרש לפתוח את מסכת הראיות, שכן מדובר בבחינה שנעשית לאחר מתן גזר הדין,

וכאשר למערער כבר ניתן יומו בבית המשפט, אך הוא בחר (לטענתו בשל בלבול ביומן) שלא לנצל את יומו".

לאור האמור, לא מצאתי כי הקשיים הראייתיים אליהם הפנתה המבקשת יש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה,

בשים לב לקביעתי אשר הובאה לעיל, לפיה המדובר בדו"ח מפורט אשר כולל תיאור כמעט מלא של אופן ביצוע

האכיפה (ראה בעניין זה רע"פ 8427/17 מדינת ישראל נ' סאלם (ניתן ביום 25.03.2018) שם נקבע כי בעל דין

הטוען לקיומה של עילת עיוות דין, נדרש לבסס את טענתו ולפרט טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם

פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה).

לאור כל האמור, משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות לדיון ולא שוכנעתי כי ביטול פסק הדין אשר

ניתן בהעדר המבקשת דרוש למניעת עיוות דין, הבקשה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ח' אב תשפ"ד, 12 אוגוסט 2024, בהעדר הצדדים.